

РЕШЕНИЕ

№ 757

гр. ****, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ****, I СЪСТАВ в публично заседание на дванадесети април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Красимир Т. Василев
Членове: Светла В. Пенева
Невин Р. Шакирова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20213100500712 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Глава XX от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба на МБАЛ „Света Ана“ АД, ЕИК 000090019 срещу Решение № 261734 от 18.12.2020г. по гр.д. № 11839/2020г. по описа на ВРС, XXI-ви състав, с което на основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е признато за незаконно уволнението на Б. М. М. с ЕГН ***** и отменена като незаконосъобразна Заповед № 143/08.09.2020г. на Изп. директор на болницата, с която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца по отношение на изпълняваната от него длъжност „Лекар, хирургия“ в клиника „Хирургия – I-во Хирургично отделение“ в МБАЛ „Св. Ана – ****“ АД, с място на работа в гр. ****; ищецът е възстановен на заеманата преди незаконното уволнение длъжност – лекар, хирургия в клиника „Хирургия – I-во Хирургично отделение“ в МБАЛ „Св. Ана – ****“ АД, както и е осъден въззивникът да заплати на Б. М. М. с ЕГН ***** сумата от **3497.86 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие незаконното уволнение за периода 09.09.2020г. - 04.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба в съда – 21.09.2020г. до окончателното плащане на сумата.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност и материална незаконосъобразност на решението. Изложените доводи по същество са, че в конкретния случай е установено по делото, че ищецът е работил по трудов договор на длъжност „лекар-хирург“ в Първо хирургично отделение на Клиника „Коремна хирургия“ в МБАЛ „Св. Ана“ АД до 17.11.2017г., когато трудовото му правоотношение е било прекратено. По оспорване

на заповедта, с влязло в сила решение от 22.04.2019г. по гр.д. № 237/2018г. по описа на ВРС, уволнението му е отменено и той е възстановен на работа. На 19.06.2020г. д-р Б.М. се явил на работа и бил уведомен от ръководството на болницата, че е възстановен на длъжността, която е заемал и може да се яви на работа. До 06.07.2020г. ищецът не се явил на работа, когато представил два броя болнични листи от 11.06.2020г. и от 06.07.2020г. от ЛКК при ДКЦ „Св. Марина“ ЕАД. Представил също ЕР № 3309/156 от 05.12.2019г., с което на ищеца е определена 60% загубена работоспособност. По искане на работодателя, това решение е допълнено с ЕР № 1834/106 от 16.07.2020г., съобразно което с оглед здравословното състояние на ищеца, той не може да изпълнява задълженията си като лекар – хирург в МБАЛ „Св. Ана“ АД. В изпълнение на това експертно решение е издадена и оспорената заповед, с която ТПО на ищеца е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ. Изводът за незаконосъобразност на заповедта за уволнение поради това, че последното експертно решение не е влязло в сила към момента на прекратяване на ТПО на ищеца и незаконосъобразен. ЕР на ТЕЛК, в което е определена трайно намалена работоспособност и противопоказни условия на труд е задължително за страните по ТПО, като едновременно задължава работника да не изпълнява трудовата си функция, а работодателя – да не го допуска до тази работа /арг. чл. 317, ал. 2 от КТ/. Това предписание на здравните органи подлежи на незабавно изпълнение, независимо от обстоятелството дали експертното решение е влязло в сила по отношение на всички адресати. В подкрепа на този извод е и разпоредбата на чл. 112, ал. 9 от ЗЗдр, съобразно която обжалването на решенията не спира изпълнението им. Предписанието на медицинските органи е в интерес на работника и цели запазване на неговото здраве, чрез недопускането му до работната среда, която би го увредила. Няма правно основание да се отлага изпълнението на ЕР при наличие на компетентна медицинска оценка, че изпълнението на трудовите задължения при наличие на здравни противопоказания би увредило живота и здравето на работника или служителя. Да се приеме доводът, че при прекратяване на ТПО на това основание е необходимо да е налице влязъл в сила ИАА – ЕР на ТЕЛК, би означавало необосновано да се постави в риск живота и здравето на работника, което противоречи на основни принципи на трудовото и осигурително законодателство и на разпоредбата на чл. 112, ал. 9 от ЗЗ. Когато работодателят не разполага с друга свободна подходяща за здравното състояние на работника длъжност или работа, той може да прекрати ТПО на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ. За законността на това уволнение няма нормативно изискване предписанието на здравните органи при трудоустрояване, както и ЕР на ТЕЛК да е влязло в сила по отношение на всички негови адресати. Отправя искане в тази връзка за отмяна на обжалваното решение и за отхвърляне на предявените искове с извод за неоснователност.

В отговор на жалбата, Б. М. М. оспорва доводите в нея. Поддържа, че невлязлото в сила ЕР на ТЕЛК не е годно правно основание за предприемане на уволнение по реда на чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ, в който смисъл е и съдебната практика на ВКС. Поддържа, че при решаване на делото следва да се вземат предвид и настъпилите след завеждане на исквата молба правно-релевантни факти, а именно, че с ЕР № 2565/183 от 01.10.2020г. на НЕЛК е

отменено ЕР № 1834 от 16.07.2020г. на ТЕЛК, като преписката е върната за ново разглеждане, а с последващо ЕР № 3694/178 от 27.10.2020г. на ТЕЛК е прието, че като „лекар – хирург“ в Клиника по коремна хирургия при въззивника, ищецът може да изпълнява задълженията си по заеманата длъжност. Отправил искане в тази връзка за постановяване на решение, с което обжалваното такова да се потвърди като правилно и законосъобразно.

Въззивна жалба е постъпила и от Б. М. М. срещу Допълнително решение № 260225 от 27.01.2021г. постановено по същото дело, с което по реда на чл. 250 и чл. 248 от ГПК е допълнено решение № 261734 от 18.12.2020г., като **на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ** е отхвърлен предявения от въззивника срещу МБАЛ „Св. Ана“ АД иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца разликата **над 3497.86 лв. до пълния предявен размер на претенцията от 7500 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за шест месеца, както е постановено изменение на решението в частта за разноските.

Жалбата е основана на доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на допълнителното решение, доколкото след уволнението въззивникът е останал без работа, поради което обезщетението му се дължи в пълен предявен размер за периода 09.09.2020г. – 09.03.2021г. Отправил искане за отмяна на решението и уважаване на претенцията в пълен размер.

Отговор на тази жалба не е депозиран от другата страна в срока и по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК.

В хода на проведеното по делото съдебно заседание, страните поддържат изразените позиции по спора, като всяка от тях претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от Б. М. М. срещу МБАЛ „Св. Анна – *****“ АД, гр. *****, ЕИК 000090019 представлявано от Изп. директор Красимир Петров съединени в условията на първоначално обективно кумулативно съединяване на конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване на уволнението му, извършено със Заповед № 143/08.09.2020г. за незаконно и отмяна на заповедта; с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „лекар-хирург“; както и осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати сумата от 7500 лева, представляваща обезщетение за времето, през което е останал без работа за периода от

10.09.2020г. до 10.03.2021г., през който е останал без работа поради уволнението, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 21.09.2019г. до окончателно плащане.

Фактическите твърдения, на които са основани исковете са в следния смисъл: с решение по гр.д. № 237/2018г. по описа на ВРС е отменено наложено на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение“ и бил възстановен на работа. След заявено желание пред работодателя да започне работа, не бил допуснат до същата, а след това ползвал отпуск поради временна неработоспособност. На 08.09.2020г. със Заповед № 143, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ работодателят прекратил ТПО, като се е позовал на ЕР № 3309/156/05.12.2019г. на ТЕЛК при МБАЛ „Св. Анна“ АД, с което му е определена 60% ТНР и изписани противопоказни условия на труд. По искане на работодателя с Допълнително ЕР № 1834/106/16.07.2020г. на ТЕЛК са уточнени противопоказните условия на труд е невъзможност на служителя да изпълнява длъжността „лекар – хирург“ в Клиника по хирургия, I-ви ХО. Въз основа на това работодателят приел, че е налице невъзможност да изпълнява възложената му работа, както и че в предприятието липсва друга подходяща работа за него. Заповедта е връчена на 09.09.2020г. при отказ за получаване. Заповедта и уволнението са незаконосъобразни, доколкото към момента на издаването ѝ не е налице влязло в сила ЕР на ТЕЛК. Последното е обжалвано по административен ред пред НЕЛК. Доколкото липсва влязъл в сила административен акт, то в случая липсват установени здравни противопоказания, както и заключение на ТЕЛК. Изложил също, че не страда от заболявания, които да възпрепятстват изпълнение на трудовите му задължения, като в здравната система на страната работят стотици лекари-хирурзи, с подобни на неговите заболявания, вкл. и в Клиниката по хирургия при ответника. Посочил, че основаниято за прекратяване на ТПО следва да е налице към момента на издаване на заповедта за уволнение, поради което последващото възникване на същото не може да санира порока на уволнението. Отправил в тази връзка искане за положително произнасяне по предявените искове.

В отговор, МБАЛ „Света Анна“ АД, гр. **** оспорил предявените искове. Изложил твърдения, че след отмяна на предходно уволнение и възстановяване на работа, на 19.06.2020г. ищецът се явил в болницата и заявил желание да заеме длъжността, на която е възстановен. След тази дата, същият не се явил на работа до 06.07.2020г., когото представил два броя болнични листи – от 11.06.2020г. и от 06.07.2020г. с диагноза „увреждане на междупрешлените дискове в шийния отдел с радикулопатия“. Освен болничните листи, представител и ЕР № 3309/05.12.2019г. на ТЕЛК, с което му е определена 60% загубена работоспособност, с водеща диагноза „други видове стенокардия“. След получаване на ЕР, работодателят поискал от СТМ и от ТЕЛК допълнително становище по тълкуване на т. 14 от ЕК по отношение възможността на д-р М. да изпълнява задълженията си на лекар-хирург с оглед намалената му работоспособност и посочени противопоказни условия на труд. Според длъжностна характеристика на ищеца, трудовите задължения на лицата, работещи като „лекари-хирурзи“, включват дейности, свързани с правостояща, принудителна, наведена, активна работна поза, натоварване на горни и долни крайници, на гръбначен стълб, нервно-

психическо напрежение, активна умствена дейност, полагане на нощен и сменен труд и др. Тези специфични изисквания към лекарите – хирурзи налагат при преценка на работоспособността на лицата, загубили повече от 50% от работоспособността си, както е в случая с ищеца, да се изиска допълнително становище от ТЕЛК по отношение на конкретните възможности да изпълнява трудовите си задължения на длъжността, която заема. Във връзка с искането на работодателя е постановено ДР № 1834/16.07.2020г. на ТЕЛК, в което след подробен анализ състоянието на ищеца, съпоставено със задълженията на лекаря-хирург и установеното здравословно състояние на ищеца е направен категоричен извод, че ищеца не може да изпълнява задълженията си заеманата от него длъжност. В изпълнение на това решение е издадена оспорената Заповед № 143/08.09.2020г., с която ТПО е прекратено поради невъзможност на работника да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена работоспособност. Предписанието на здравните органи, обективизирано в експертното решение на ТЕЛК подлежи на незабавно изпълнение, независимо от обстоятелството дали решението е влязло в сила по отношение на всичките си адресати. Предписанието е в интерес на работника и цели запазване на здравето му, чрез недопускане до работната среда, която може да го увреди. Няма правно основание да се отлага изпълнението на ЕР при наличие на компетентна медицинска оценка, че изпълнението на трудовите задължения при наличие на здравни протовопоказания и риска да се увреди живота и здравето на работника. Аргумент в този смисъл е и чл. 217, ал. 1 от КТ. За законността на уволнението по чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ няма нормативно изискване предписанието на здравните органи при трудоустройство, както и ЕР на ТЕЛК да е влязло в сила /арг. от чл. 314 и сл. от КТ/. От друга страна предписанието на здравните органи относно работата, която може да изпълнява работника, не подлежи на преценка нито от работодателя, нито от работника, нито от службата по трудова медицина. Така обосновал неоснователност на исквете, които отправил искане да се отхвърлят.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно съществуващото трудово правоотношение.

Със Заповед № 143 от 08.09.2020г. Изп. директор на МБАЛ „Св. Анна“ АД, гр. ****, на основание чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ прекратил ТПО на д-р Б. М. М., на длъжност „лекар“, хирургия, в клиника „Хирургия“ – I-во Хирургично отделение, с място на работа гр. **** поради невъзможност на работника да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена работоспособност, установена с ЕР № 3309/05.12.2019г. на ТЕЛК и допълнително ЕР № 1834/16.07.2020г. на комисията и поради липса на друга работа, подходяща за здравословното състояние на работника. Заповедта е връчена на 09.09.2020г. при отказ на работника да я подпише, удостоверен с подписи на свидетели.

С ЕР № 3309/156/05.12.2019г. на ТЕЛК на ищеца е определена 60% ТНР за срок от 3 години от 01.10.2019г., при водеща диагноза „Други видове стенокардия“, при посочени

противопоказни условия на труд: тежък физически труд, нервно психическо напрежение, натоварване на горни крайници.

С ЕР № 1834/106/16.07.2020г. на ТЕЛК, на основание сравнителен анализ между данните от производствената характеристика и длъжностната характеристика на заеманата от ищеца длъжност, с определените противопоказания е прието, че лицето не може да изпълнява задълженията си по заеманата от него длъжност – лекар-хирург в Клиника коремна хирургия IXO при МБАЛ „Св. Анна“ АД.

С ЕР № 2565/183/01.10.2020г. на НЕЛК по жалба на Б.М. е отменено ЕР № 3309/156/05.12.2019г. на ТЕЛК, като преписката е върната за ново освидетелстване на лицето.

С ЕР № 3694/178/27.10.2020г. на ТЕЛК е извършено преосвидетелстване на работника по искане на работодателя за възможността на лицето да изпълнява задълженията си, с оглед спецификата на трудовите задължения: лекар хирург. Съгласно решението, здравословното състояние на лицето оценено към 27.10.2020г. позволява на същото да изпълнява задълженията си по заеманата от него длъжност „лекар хирург“ в Клиника коремна хирургия I XO към МБАЛ.

Пред ВРС е прието заключение на ССЧЕ, от което се установява, че последният пълен отработен месец от ищеца преди уволнението е м. 10.2017г., за който е получил БТВ в размер на 1227.32 лв.

От трудова книжка, представена в оригинал в с.з. е установено, че след датата на процесното уволнение липсва отразяване ищецът да е встъпил в друго ТПО с друг работодател.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Съгласно чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ трудовият договор се прекратява без предизвестие при невъзможност на работника или служителя да изпълнява възложената му работа поради болест, довела до трайно намалена работоспособност, или по здравни противопоказания въз основа на заключение на трудово-експертната лекарска комисия. В този случай прекратяването не се допуска, ако при работодателя има друга работа, подходяща за здравното състояние на работника или служителя и той е съгласен да я заеме.

За да се приеме, че е налице общото основание за прекратяване на трудовия договор по чл. 329, ал. 1, т. 9 от КТ, решението на ТЕЛК /НЕЛК/ трябва да е влязло в сила, а липсата на елемент от фактическия състав на чл. 325, т. 9 от КТ води до незаконност на уволнението /Решение № 195 от 30.10.2014г. по гр.д. № 1997/2014г. на ВКС, III ГО; Решение № 666 от 9.04.2006г. по гр.д. № 2473/2003г. на ВКС, III ГО и др./.

Установено е по делото, че с ЕР № 3309/156/05.12.2019г. на ТЕЛК, допълнено с ЕР № 1834/106/16.07.2020г. на ТЕЛК на ищеца е определена 60% ТНР за срок от 3 години от 01.10.2019г., при водеща диагноза „Други видове стенокардия“ и описани противопоказни условия на труд, като е дадено заключение, че лицето не може да изпълнява задълженията си по заеманата от него длъжност – лекар-хирург в Клиника коремна хирургия IXO при МБАЛ „Св. Анна“ АД. В решението не е посочено каква друга работа може да извършва служителя през периода на инвалидизация. Непълнотата на експертното решение не може да бъде преодоляна чрез становището на комисията по трудова медицина. Решението на ТЕЛК от 5.12.2019г., допълнено с решение от 16.07.2020г. не може да бъде съобразено доколкото към датата на прекратяване на трудовото правоотношение извършено със Заповед № 143 от 08.09.2020г. на Изп. директор на МБАЛ „Св. Анна“ АД, гр. ****, не е влязло в сила. Произнасянето на НЕЛК е станало на 01.10.2020г., т.е. след прекратяване на ТПО на ищеца. Затова при липса на предписание на компетентния орган към датата на издаване на заповедта прекратяването на трудовото правоотношение на посоченото основание е незаконосъобразно. Това е достатъчно да се приеме, че работодателят не е упражнил законосъобразно субективното си право да прекрати трудовото правоотношение, тъй като към датата на прекратяване на трудовото правоотношение не е доказал първата предпоставка на чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ.

Неоснователни са доводите в жалбата извлечени от предварителното изпълнение на предписанието на здравните органи. Действително съгласно нормата на чл. 112, ал. 9 от ЗЗдр е предвидено, че обжалването на решението на ТЕЛК не спира изпълнението му. За да се приеме обаче, че работодателят законно е упражнил правото си на уволнение, следва решението на ТЕЛК да е стабилно. Последното следва от факта, че актове на ТЕЛК/НЕЛК имат задължителен характер, когато са влезли в сила, а медицинският въпрос дали заеманата от ищеца длъжност е противопоказна за неговото здраве или не, не може да се изследва нито от службите по трудова медицина, нито от вещи лица в трудов спор за законност на уволнението. Преценката на ТЕЛК и НЕЛК не подлежи и на инцидента проверка за правилност от гражданския съд /Решение № 266/24.03.2010г. по гр.д. № 814/2009г. на ВКС, III ГО; Решение № 448/05.03.2013г. по гр.д. № 1318/2011г. на ВКС, IV ГО и др./.

Ето защо, съдът приема, че към момента на прекратяване на трудовия договор на ищеца не е било налице разглежданото уволнително основание, по чл. 325, ал. 1, т. 9 от КТ, поради което същото е незаконосъобразно извършено. Предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и следва да бъде уважен, като уволнението бъде признато за незаконно и отменено.

С оглед основателността на главния иск и безсрочния трудов договор между страните, следва да се уважи и иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ за възстановяване на предишната работа.

Фактът, че в шестмесечния срок след уволнението работникът не е работил по друго

трудова правоотношение от друга страна, е установен с писмени доказателства по делото /копие на трудова книжка и справка с оригинала й/, а размерът на обезщетението – със заключение на вещо лице. За периода от 09.09.2020г. до 09.03.2021г. дължимото обезщетение с оглед установения размер на БТВ за м. 10.2017г. от 1227.32 лв. възлиза на сумата от 7363.92 лв. Искът за обезщетение следва да бъде уважен до този размер, ведно със законната лихва от датата на исковата молба. За разликата до пълния предявен размер от 7500 лв. искът следва да се отхвърли като недоказан по размер.

В обжалваното решение, ВРС е постановил идентичен правен резултат по първите два иска, поради което решението е правилно и законосъобразно и не страда от визираните в жалбите пороци. Същото следва да се потвърди. По иска за обезщетение за оставане без работа вследствие незаконосъобразното уволнение, обжалваното решение следва да се ревизира съобразно вече изложеното.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК въззиваемият има право на разноски. Искане за присъждането им не е направено, поради което разноски на правоимащата страна не следва да се присъждат.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261734 от 18.12.2020г. по гр.д. № 11839/2020г. по описа на ВРС, XXI-ви състав, **В ЧАСТИТЕ МУ**, с които на основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е признато за незаконно уволнението на Б. М. М. с ЕГН ***** и отменена като незаконосъобразна Заповед № 143/08.09.2020г. на Изп. директор на болницата, с която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца по отношение на изпълняваната от него длъжност „Лекар, хирургия“ в клиника „Хирургия – I-во Хирургично отделение“ в МБАЛ „Св. Ана – *****“ АД, с място на работа в гр. *****; ищецът е възстановен на заеманата преди незаконното уволнение длъжност – лекар, хирургия в клиника „Хирургия – I-во Хирургично отделение“ в МБАЛ „Св. Ана – *****“ АД, както и е осъден въззивникът да заплати на Б. М. М. с ЕГН ***** сумата от **3497.86 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие незаконното уволнение за периода 09.09.2020г. - 04.12.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба в съда – 21.09.2020г. до окончателното плащане на сумата.

ОТМЕНЯ Допълнително решение № 260225 от 27.01.2021г. постановено по същото дело, с което по реда на чл. 250 от ГПК е допълнено решение № 261734 от 18.12.2020г. **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ е отхвърлен предявения от Б. М. М. с ЕГН ***** срещу МБАЛ „Св. Ана“ АД иск за осъждане на

ответника да заплати на ищеца разликата **над 3497.86 лв. до пълния предявен размер на претенцията от 7363.92 лв.**, представляваща обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение за шест месеца И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ МБАЛ „Св. Анна – ****“ АД, гр. ****, ЕИК 000090019 представлявано от Изп. директор Красимир Петров **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. М. М. с ЕГН ***** сумата от **още 3866.06 лева**, наред с присъдената сума от 3497.86 лв., представляваща обезщетение за оставане без работа вследствие незаконното уволнение за период не повече от шест месеца /09.2020г. - 03.2021г./, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на исковата молба в съда – 21.09.2020г. до окончателното плащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА Допълнително решение № 260225 от 27.01.2021г. постановено по същото дело, с което по реда на чл. 250 от ГПК е допълнено решение № 261734 от 18.12.2020г. **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 от КТ** е отхвърлен предявения от Б. М. М. с ЕГН ***** срещу МБАЛ „Св. Анна – ****“ АД, гр. ****, ЕИК 000090019 иск за разликата **над уважения размер от 7363.92 лв. до пълния предявен размер от 7500 лв.** на иска за обезщетение за оставане без работа вследствие незаконното уволнение за период не повече от шест месеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от 23.04.2021г., на основание чл. 315, ал. 2 вр. чл. 280, ал. 2, т. 3 от ГПК.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____